

Scheidsrechter.

Als coach wil ik deze maand iets kwijt over de scheidsrechter. Ik zie de lezers (over het algemeen spelende leden) al medelevend denken. De coach heeft met zijn team verloren en het was natuurlijk de schuld van het arbitrale duo. Wat zal die coach tekeer zijn gegaan. Er lopen ook zoveel eikels rond, die denken, dat zij kunnen fluiten. Ze hebben natuurlijk nooit zelf gespeeld. Ze voelen de sfeer niet aan. Ze hebben stront in de ogen. Zo kan ik nog wel een paar pagina's door gaan. Laat het woord scheidsrechter maar eens vallen in de kantine. Er volgt dan gesprekstof voor een week. Ik wil die kant echter niet op. Eerst even voor de duidelijkheid. Volgens de spelregels is een scheidsrechter iemand, die bij een wedstrijd toeziet of de spelregels nageleefd worden. De scheidsrechter heeft dus de opdracht om er op toe te zien, dat de spelregels worden nageleefd. Hij heeft dus niet de opdracht om opzettelijk de twee partijen, die aan het volleyballen zijn : te treiteren, te jennen, te beledigen, te intimideren, te belasteren of te beledigen in woord of gebaar, of zelfs lichamelijk aan te vallen. Dit is mijns inziens een schijtrechter. Ik zie de scheidsrechter als een integer persoon. Hij leidt het spel van begin tot het einde. En gelukkig is de scheidsrechter ook maar een mens. Hij maakt fouten. Hij mag fouten maken. Als wij als spelers, trainers en coaches fouten mogen maken, wie zijn wij dan om dit van een scheidsrechter niet te accepteren. Voordat je tijdens een wedstrijd de eerder in de column vermelde lijst van rotzooi van plan bent, bedenk dan het volgende : **Zonder scheidsrechters kunnen wij niet spelen.**

Coach